

tedy bez omezení na zvláštní zákony, které naproti tomu v §u 3 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 61 sb. z. a n. ještě v závorce označuje. Připouští tudíž tento zákon jen dvě úchytky z vyslovené zásady, totiž, že plat za dobu vojenského služebního cvičení byl buď stanoven smlouvou anebo zvláštním zákonem, otázku platu za dobu služebního cvičení vojenského výslovně upravujícím. Nemůže proto žalobce pro svůj nárok za platnosti ustanovení §u 3 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 61 sb. z. a n. dovolávati se ustanovení §u 1154 b) obč. zák. ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 155 sb. z. a n., poněvadž tento předpis otázku platu za dobu služebního cvičení vůbec zvláště neupravuje a dokonce není občanský zákon »zvláštním zákonem«, ale že by mu nárok takový byl smlouvou se zaměstnavatelem vyhrazen, ani netvrdil. Dovolání vytýkající rozsudku odvolacího soudu mylné právní posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) jest opodstatněno a bylo mu vyhověti, napadený rozsudek změnití a obnovití rozsudek prvního soudu.

Čís. 5730.

Moravská lékařská komora pozůstává ze dvou samostatných právních korporací, české a německé sekce.

(Rozh. ze dne 4. února 1926, R II 1/26.)

Na základě exekučního titulu proti Moravské komoře lékařské v Brně povolil soud první stolice exekuci proti německému odboru moravské lékařské komory v Brně vnučenou správou práva na vybírání členských příspěvků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle §u 1 jednacího řádu pro oba odbory Moravské lékařské komory, vyhlášeného místodržitelem na Moravě 10. února 1906, čís. 23 z. zák., má německý odbor své sídlo v Brně a dle §u 16 jsou ostatní práva předsedy odboru toho přesně vymezena v §u 10 zák. ze dne 22. prosince 1891, čís. 6 z. zák. z roku 1892, který ustanovuje, že předseda, po případě jeho náměstek zastupuje komoru na venek. Z toho plyne, že odbor jest samostatnou právní osobou, má své sídlo a zákonitě zastoupení na venek. Pro to mluví též vyhláška místodržitele na Moravě ze dne 21. října 1905, čís. 87 z. zák., dle které Moravská lékařská komora rozdělena byla na dva odbory a kterou zrušena byla vyhláška místodržitele na Moravě ze dne 27. listopadu 1896, čís. 90 z. zák., jíž upraven byl prozatímní jednací řád Moravské lékařské komory. § 1 této zrušené vyhlášky nahrazen byl §em 1. jednotlivých jednacích řádů vyhlášených 10. února 1906, čís. 23 z. zák. a sice jednoho pro společnou komoru a druhého pro oba odbory. V každém z nich ustanovuje se stejně, že dotyčná korporace má své sídlo v Brně, a jest upraveno její složení. Z toho jest již patrné, že jak společná komora, tak i každý z obou odborů jest samostatná korporace. Dle vyhlášky ze dne 10. února 1906 jest vymezen také v §u 9 jednotlivých jednacích řádů jak pro společnou komoru, tak i pro každý odbor obor působnosti. Tam jest ustanoveno, že do oboru společné komory spadají předměty

uvedené v §§ 3, 4, 11 a 13 zák. ze dne 22. prosince 1891, čís. 6 z. zák. roku 1892, pokud se oba odbory nedohodly o nich odděleně v odborech jednati. Z toho, že dle tohoto ustanovení odbor má právo samostatně vystupovati a s druhým odborem o jistých předmětech své působnosti bez ohledu na společnou komoru se dohodnouti, vysvítá jeho samostatnost jako korporace. Pouze volba předsedy, která má býti předsevzata při prvním konstituování, záležitosti týkající se čestné rady, jakož i usnesení o případném svolání všeobecného shromáždění lékařů a sestavení denního pořadu pro ně, jsou vyhrazeny společné komoře. Jest tedy názor stěžovatelky správný. Je-li však odbor ten samostatnou právní osobou, nemohla proti němu býti povolena exekuce vůbec a vnučenou správou zvláště, poněvadž proti němu není vykonatelného exekučního titulu, an tento zní na Moravskou komoru lékařskou v Brně. Jedině proti této mohl býti vykonán. Tím však, že napadené usnesení výslovně praví, že se povoluje exekuce vnučenou správou práva německého odboru povinné strany na vybírání členských příspěvků a že usnesení to také tomuto odboru bylo doručeno, bylo věci tohoto, brániti se proti onomu usnesení, které by jinak proti němu stalo se působivým. Usnesení povolující exekuci zabavením tohoto práva, nemělo proti tomuto odboru účinku, poněvadž mu vůbec doručeno nebylo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka hájí názor, že odbory moravské lékařské komory v Brně nelze považovati za samostatné právní podměty, poněvadž jsou nadány toliko určitou samostatností ve vnitřním oboru své působnosti, kteráž jest dle §u 9 jedn. ř. pro sekce určena §em 9 jedn. ř. pro společnou komoru. Komoru na venek zastupuje však — tvrdí dále stěžovatelka — dle §u 10 kom. zák. její předseda a dle §u 3 jedn. ř. pro představenstva sekcí náleží představenstvu sekce za vedení jejich předsedy prováděti usnesení sekce, sprostředkovati styk se společným presidiem komory, s představenstvy jiných lékařských komor, pokud se obmezuje pouze na administrativní záležitosti, jež se týkají sekce samé a pokud nejsou dle jedn. ř. pro společné představenstvo výslovně tomuto vyhrazeny. Mimo to zvláště poukazuje stěžovatelka na to, že dle §u 4 jedn. ř. pro představenstvo sekce sprostředkuje předseda odboru styk jeho představenstva, po případě sekce samé na venek podle jednacího řádu se společným představenstvem a presidiem komory. Dle toho prý nemá sekce samostatného zastoupení na venek, tím méně může sekce před soudem vystupovati samostatně, poněvadž dle §u 11 kom. zák. náleží představenstvu komory sprostředkovati spojení s úřady, jak to rovněž stanoví § 3 b) jedn. ř. pro společné představenstvo. Názoru tomuto nelze však přisvědčiti. Dodatkem k vyhlášce ze dne 21. října 1905, čís. 87 zem. zák., jež se týče utvoření dvou sekcí při lékařské komoře v Brně, prohlášen byl vyhláškou místodržitele na Moravě ze dne 10. února 1906 prozatímní jednací řád ze dne 27. listopadu 1896 za neplatný a zaveden byl nový jednací řád na základě výnosu ministerstva vnitra ze dne

9. srpna 1905, čís. 32.970, jenž obsahuje zejména ustanovení pro společnou komoru, pro obě sekce, pro společné představenstvo a pro představenstva obou sekcí. Tyto stanovy rozeznávají mezi společnou agendou a oborem působnosti sekcí, uvádějíce, co je vyhrazeno společné komoře a co náleží do působnosti každého jednotlivého odboru (§ 9 jedn. ř. pro spol. komoru). Každá sekce má však vlastní představenstvo a svého předsedu. Předseda komory dle §u 10 zák. ze dne 22. prosince 1891, čís. 6 ř. zák. (kom. zák.) ovšem zastupuje komoru na venek a dle §u 11 téhož zákona její představenstvo sprostředkuje spojení s úřady a dochází to výrazu též v §u 3 b) jedn. ř. pro společné představenstvo. Avšak nelze přehlédnouti, že též §§ 3 a 4 jedn. ř. pro představenstvo sekcí uvádí, že představenstvu odboru za vedení sekčního předsedy náleží prováděti usnesení sekce, sprostředkovati styk se společným presidiem komory, s představenstvy jiných komor lékařských a že předseda sekce sprostředkuje styk představenstva sekce, po případě sekce samé na venek. Třeba dále § 3 jedn. ř. pro představenstvo sekcí obmezuje to pouze na administrativní záležitosti, týkající se sekce samé, přece jest tolik jisto, že sekce mají své zvláštní záležitosti, jež si samy upravují, a třebaže dle §u 4 téhož jednacího řádu děje se styk představenstva sekce (sekce samé) na venek podle jednacího řádu se společným představenstvem a presidiem komory, jest každá sekce nadána oprávněními pro své vlastní představenstvo (svého předsedu), jež jsou, pokud zvláštní práva nejsou vyhrazena společnému předsedovi neb představenstvu, táž, jaká příslušela až do rozdělení komory jejímu předsedovi. Stěžovatelka, jak se zdá, klade přílišný důraz na to, že styk sekcí s úřady sprostředkuje představenstvo komory, avšak ta okolnost, že sekce jest před úřady zastupována společným orgánem komory, nemůže jí ještě sama sebou odníti povahu vlastní osobnosti. Otázka zástupčího práva sama nemá ještě takového vlivu. Mimo tyto podstatné důvody pro samostatnou osobnost sekcí, jež byly posud uvedeny zejména pokud se týče vlastní agendy, třeba ještě zdůrazniti jako nejdůležitější, že dle §u 6 jedn. ř. pro sekce mají se ve výročních schůzích sekcí zkoumati a schvalovati účty sekcí a jejich představenstev a správa fondů jim svěřená, dále projednávati rozpočty sekcí a představenstva, jakož i fondů jejich správě svěřených a stanoviti příspěvky lékařů — členů sekce. Z toho viděti, že každá sekce má vlastní zdroje svých příjmů a má svoje vydání, má však také vlastní jmění, neboť § 3 d) jedn. ř. pro představenstvo sekcí uvádí, že představenstvu sekcí náleží spravovati prostředky a zařízení sloužící účelům lékařského zastoupení stavovského, pokud sekcí náležejí, jakož i fondy sekcí patřící. Společná komora nemá práva vybírati členské příspěvky, poněvadž dle §u 6 jedn. ř. pro společnou komoru hradí společné výlohy komory obě sekce rovným dílem. Všechna tato ustanovení poukazují zřejmě na to, že Moravská lékařská komora pozůstává ze dvou samostatných právních korporací, totiž české a německé sekce, které mají své vlastní záležitosti, jež si spravují, že mají své zástupčí orgány, jež si volí, že mají též vlastní prostředky majetkové i jmění, jež jim patří a jejich správě podléhají a že z těchto hmotných zdrojů přispívají ku krytí potřeb společné komory, kterou obě

sekce tvoří a v níž jsou jinak spojeny. Stěžovatelka se nakonec táže, proč tedy zákon neudělal místo jednotné komory dvě lékařské komory a to českou a německou komoru lékařskou, když by takto sekce obmyslil samostatností v každém ohledu? K tomu lze tolik odpovědět, že právní předpis oním rozdělením zamýšlel vyhověti požadavkům národnostní autonomie tak dalece, aby každá národnostně rozdělená sekce měla zcela svoji samostatnost, ale pouze na venek chtěl udržeti společnou komoru jako jednotnou autonomní korporaci. Je-li však dle posavadních vývodů též německá sekce Moravské lékařské komory samostatným právním podmětem, nemohla vymáhající věřitelce na základě rozsudku vydaného proti Moravské komoře lékařské povolena býti exekuce vnučenou správou práva německého odboru komory na vybírání členských příspěvků, poněvadž proti ní exekuční titul nevzešel a netřeba obíratí se úvahami o tom, zdali exekuce byla vůbec ve smyslu §u 15 ex. ř. přípustna a zda navrhovaný způsob zpeněžení zabaveného práva (§ 331 druhý odstavec a 334 ex. ř.) lze povolití.

Čís. 5731.

Ku dědické přihlášce ze zákona stačí, že byl uveden příbuzenský poměr, zakládající dědické zákonné právo. Okolnost, že zůstavitel v závěti se vyjádřil, že jest nucen dáti dědice pod opatrovnictví pro jeho lehkomyslný způsob života, a že pozůstalostní soud současně zařídil, by u příslušného soudu bylo zavedeno řízení o zbavení svéprávnosti, neopravňuje ještě k tomu, by pozůstalostní soud odmítl bezpodmínečnou přihlášku dědicovu nebo vyčkával s projednáváním pozůstalosti až do rozhodnutí v řízení o zbavení svéprávnosti.

Dědic povoláný závětí nemůže se přihlásiti k pozůstalosti ze zákona, aspoň ne po tak dlouhou dobu, dokud není soudně uznáno, že závěť není platnou.

(Rozh. ze dne 4. února 1926, R II 4/26.)

Pozůstalostní soud nepřijal k soudu dědickou přihlášku Jana A-a ze zákona. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadenému usnesení se odporuje z důvodu zřejmého rozporu se spisy a se zákonem. Stěžovatel podal svým vykázaným právním zástupcem dne 16. července 1925 k pozůstalosti »bezvýhradnou dědickou přihlášku«, které soud nepřijal jednak proto, že neobsahuje důvod (titul), z jakého se přihláška činí, jednak proto, že v poslední vůli zůstavitelky jest ustanoveno, že dědic Jan A. má býti dán pod opatrovnictví pro svůj dosavadní způsob života a že proto musí napřed býti o tom rozhodnuto. Tyto důvody nemohou obstát před zákonem. V §u 121 nesp. říz. jest nařízeno, že dědická přihláška musí míti náležitosti §u 799 a 800 obč.